

CHEORGHE URSU:

PACINI DE JURNAL

I MAI

De vreo doișpe, cîuspe ani, înfîi mai îl sărbătorim la 30 aprilie. E și astă una din formele prin care s-a manifestat și se manifestă patriotismul nou pe care ni-l-a dat președintele Nicolae Ceaușescu.

Sărbătorirea lui înfîi mai la înfîi mai noi o moștenireni de la ruși din perioada când Aia, ignorînd demnitatea noastră națională, Tradițiile noastre care de la Burebista se trag, au impus, înfîiind Forne Streine, ca de înfîi mai să defilăm, să manifestăm, să ne adunăm, mobilizați de partid, la șase dimineață, să se facă apelul, să ne aşezăm pe rînduri de cîte zece, să jucăm bîza pînă la nouă, să găsim punctul slab al cordonului de militeni pe unde să-putem întinde; iar care nu, să o pornim în turmă, pentru ca pe la unse să treceam prin fața tribunei, moment în care Responsabilii dan semnalul uralelor; iar luna se înalță pe vîrfuri ca să deosebească acolo, în mijloc, pe cîte unul mai gras sau cu barbă, cunoscut în genere din portretele pe care le căram la defilare sau le vedem pe fațadele instituțiilor.

Dar de doispre, cîuspe ani de cînd ne-am recăstigat patria și România și mîndria, înfîiul mai de care vorbeam să desființat, n-au decât să-l prăznuiască bulgarii și boanghinele și alii care nu au patrie, nu au mîndrie, care mai zic încă în Frunte cu Uniunea Sovietică. Ce-i drept, americanii și refugiații, frantuzii și olandezii, tot de 1 mai serbează ziua muncii, deși nu rușii le-au impus-o. Să privește. Noi îl sărbătorim de treizeci aprilie. Avem motive.

Mobilizarea

Cu două-trei zile înainte se fixează cîte cîji merg din fiecare grupă, preferabil șefi de colectiv, membri de partid, bărbați, dar merg și din ăilași. De data asta m-au chemat și pe mine. Am primit imediat, fără să recurg la bătrînețe, reumatism, copil mic,

alăptare, mătușă bolnavă. Am primit, cu speranța că, cine știe, poate tot fac rost de o grenadă. Sau de un laser de buzunar.

Visul

De vreo cîinse ani, poate o pîspre, tot visez că pot deveni nevazut. Și spre a fi mai operativ, să pot călători cu viteza electronilor, ca-n acel grozav roman științifico-fantastic pe care-l citeau în 1937, în foileton, în Ziarul Științelor și al Călătorilor. Imediat după obținerea acestor calități, pe atunci, prin 1968-70, mă gîndeam să merg mai înînfi pe la Sartre sau Malraux să mă sfătuiesc cu ei asupra ordinei acțiunilor, asupra priorităților. Mai tîrziu, după '70, maturizându-mă, am renunțat la consiliile unor mari capete luminate, alcătindu-mi eu însuși lista.

Deci, mai înînfi, la Kremlin, unde nu voiam să ucid pe nimeni și doar în cazul în care Brejnev refuză să creadă atotputernicia mea, să tai în două cu laserul meu de buzunar, un general sau un caghebist din preajma lui și apoi să-i comunic ordinele mele: 1) Evacuarea, în fix o săptămână, a Cehoslovaciei, 2) Evacuarea Poloniei, 3) Publicarea, într-un milion de exemplare, a operelor lui Soljenițin etc.

A doua vizită, la Kim Ir Sen: lichidat, fără discuții. A treia, la Gadaș. Lichidat pe loc. A patra, la președintele Africiei de Sud – obligat să... sau lichidat. A cincea, la Ceaușescu... lichidat sau obligat să...

Cam acestea erau variantele visului meu, prin anii șaptezeci.

Dar a fost apoi cutremurul și acel 4 iulie 1977 când l-am ascultat de la 6 m distanță, am înțeles că e paranoic și că orice dialog cu el e imposibil.

Visul actual

Prioritatea nr. 1 a devenit Ceaușescu. Deci, cum pun mâna pe invizibilitate și pe laserul de buzunar, mă duc la el. Laserul meu pătrunde în corp 4 cm. El tăie cu o perfecțune inimagineabilă carne și coagulează imediat săngele, suturează cumva venele tăiate, ca să nu se producă o hemoragie mortală.

Deci, un cerc de 5 cm. diametru în jurul ochiului drept, apoi în jurul celui stîng. Apoi, pe cînd el și scroafă-i urlă îngrozitor – dar ce-mi pasă dacă urlă, sănătoasă –, o gaură de 6 cm. diametru în jurul guri, care-i lichidează limba, dinți, buzele, lăsînd în loc o gaură cam neagră și masoala.

Apoi scroafei, același tratament. Ei parcă i-aș tăia și unul din crâncenatele picioare, la 10 cm mai jos de genunchi, să se bălahănească cîtot rămas.

Al treilea – ajuns pe lista mea mai recent, de doar 2-3 ani, Puțoi Voievod, doar ochi și testicole. Las' să urle că poftesc.

După rezolvarea acestei probleme, trec imediat la înșinjarea a treizeci de muze, căte unul pentru fiecare palat al lor. Costul biletului de intrare – 2 lei. La cele mai importante muzeu vor sta pașnici căte unul din ei. Publicul va avea dreptul să-i scripe, dar nu și să-i bată... și, cine le-a fost victimă directă va avea dreptul să le tragă și căte-o palmă, alături de părintele Calciu-Dumitrescu, Pîrvulescu, Voitec, Florin Piersic, Ciolgău, internații în spitalele psihiatrice, cei bătuți la Securitate, și și văduvele celor lichidați de Gheorghiu-Dej, al cărui supus și credincios ucenic a fost. Exponatele vor fi exclusiv bunurile lor, blamurile ei, clanurile aurite ale usilor, costumele lui, jările, peruciile, parfumurile, receptoarele TV, aparatura de securitate; între exponate nu vor trebui să lipsească conturile lor la Zurich, costul în dolari al tipăririi lui în o sută de ediții străine, dar și al celor românești, costul în dolari al obținerii titlurilor scroafei, costul premiilor lui internaționale, al călătoriilor lor în tuspatru părți ale lumii, inclusiv, evident, al sutelor sau miielor de securiști care-i asigură paza cotidiană, paza-n piețe, paza la vizitele de lucru, paza la Manilla și Buribura, paza pe Traseu.

Visul internațional

În acești ani '80, pedepsirea Paranoicului și a Scroafei a devenit un vis autonom: înînfi răzbunarea, apoi preocuparea de restul lumii, obiect al Visului Internațional.

Aici, fără a renunța la periplul Kin Ir Sen, Gadaș, Komeini, Pinochet, Le Pen, Pretoria, obiectivul esențial rămîne Kremlinul și șantajul cu tăierea-n două a fiecăruia dintre cei mari, pe rînd,

Cernenko, Vulikov, Ustinov și dracu-i mai știe – dacă rușii nu părăsesc pe rînd, și având o săptămână-termen pentru fiecare – Cehoslovacia, Afganistanul, R.D.G., Polonia, Ungaria, Bulgaria, România – pe noi mai pe la urmă, ca să aibă timp să instaureze aici (...) după lichidarea puterii Paranoicului, niște autorități bune care să asigure, în 6 luni, alegeri libere – și, cu România nu s-a terminat povestea, vor părăsi și Estonia, Letonia, Lituania, părțile din Finlanda și Basarabia locuite de finlandezii și de români. Dar ce ne facem, între timp, cu armele lor nucleare? Simplu: în săptămînăl meu te voi arăta și posibilitatea pe care o am de a face să detonizeze toate bombele lor nucleare, direct pe amplasament.

Dar pînă la acest vîtor radios și radioactiv, săntem pe treizeci aprilie, la instituție, e ora 13, femeile pleacă acasă, aleșii coboră în hol ca să plece la manifestație, iar restul bărbătașilor vor trebui să mai aibă nițică răbdare, pe la 13,30 se vor putea topi pe rînd și fără a crea panică, cu toții.

Fațada

Pînă la îmbarcarea în autobuz, cer cătorva colegi o grenadă, dar nu are nimenei. Nici pistol mitralieră. Nici coctel Molotov. Necum laser de buzunar. Atunci mă apuc să discut cu Fiul rătăcit.

Fiul rătăcit e al unui Tată Plafonat ex-locotenent de securitate, devenit din motive necunoscute Inginer. Fiul s-a rătăciu nu se știe în ce împrejurare, poate din cauza plafonării tatălui, n-a intrat la facultate. Poartă blugi, adidași și plete. Visează, prohăbil, Occidental. Iști trage pe casele ultimelor recitaluri ale Fornațiilor. Nu de cameră, evident, ci de Rock. În plac Marin Sorescu și Mircea Dinescu, dar păstrînd reminiscențe patriotice, și-a luat nouă ediție a Fiului Secetei, Cartea Agramatului care se citește din mînă în mînă, deși calitatea autorului de membru al Comitetului Central ar trebui să le dea de gîndit amatorilor de contestare.

Zice Fiul rătăcit:

– A văzut Fațada și Bâtrâna. A zis că e o rușine, că asta nu-i arhitectură românească, nici tradițională, nici modernă, că dacă te apuci să înnegrești goulurile vei vedea adevarul, nousprezece găuri împriștiate alătura, sfidind orice Regulă.

Fațada e fațada Casei Poporului. Așa a botezat-o Paranoicul,

după șapte ani de meditație de la cutremur încoace. I-a zis, la început, Palatul Prezidențial. A trimis în Cluj, în Coreea la Kim Ir Sen, Fratele său Înțelept, arhitecți ca să vadă acolo ce și cum ce fel trebuie facut un Palat al unui președinte, ca să fie: 1) Bine apărăt de atențatori, 2) Mare, istoric, să dea seannă căt de căi de unicitatea persoanei sale cum altă, de la Burebista încoace, poporul român nu mai avea.

Şapte ani de la cutremur încoace, douăzeci, cincizeci, uneori două sute de arhitecți au tot desenat planuri, fațade, sistematizări, au construit zeci și sute de machete, ca Paranoicul nu prea înțelegea că-i pe plan, cum dracu să pun pe o foaie de hârtie ceva care are și înălțime și grosime și volum?

Acum am intrat în criză de timp. Șase ani ne-am bălăgit, dar la finele lui 85 să fie totușii gata. În 1984 s-a ras de pe suprafața Capitalei tot ce stătea în Calea Victoriei Socialismului și a Palatului Prezidențial. S-au făcut unsprezece planuri, așa peste noapte, treizeci și șapte de fațade. și s-a găsit numele Just al Palatului: Casa Poporului. E mult mai bine și mai politic. Să știe orice bezneciu, orice mîrlan, că dacă se apropii la mai puțin de 100 metri de Casa Poporului, îl rad puștile mitraliere cu tîr razant din 80 de cuburi de foc, inclusiv cele de pe terasele clădirilor din jur.

Fațada am văzut-o și eu. Ceva între Palatul Culturii din Iași și Tribunalul din București, numai că avînd vreo 6-8 etaje, și neavînd unitatea aloră; e și cu sare și cu mac, cu carne și cu brînză. Cu acoperișuri ruguiate uriașe, mansardate, cu ferestre brîncoveniște, adică terminate-n semicerc, totul balșoi și enorm, ca unuia miliardar care acu 50 de ani bătea cuie-n cizme. Probabil că aduce cu visurile lui Hitler pentru Linz, desenată de Speer și mai dihai cu o cetate.

Ctitoria

Și-mi zice Fiul rătăcit:

– Se pare că s-a zis că biserică Cotroceni! – Cum asta, zic eu, doar toate porțicile spre curtea interioară a palatului au fost zdidite, să nu le vadă Scroafa, de ce s-o mai dărâme?

– Azi, înfine, în maximum 3 zile o demolează. și era ctitorie a lui Șerban Cantacuzino!

– I-auzi, dom'le, zic și eu, ca prostul. Eu credeam că-a fost
făcută acu 80 de ani de Regina Maria care și-a facuse reședință din
Cotroceni.

– A, nu, are aproape trei veacuri. Una din cele mai vechi
clădiri din București.

Cu vreo 7 ani în urmă, tot după cutremur, când Paranoia și
Scroafa au aflat că pe aici, pe dealul Arsenalului și al Cotrocenilor
ar fi zonele cele mai ferite de cutremur, au decis să-și facă din
Cotroceni locuință și pe Arsenal, loc pentru Palat. La Cotroceni se
tot încreză că 7 ani. Mai întâi, adaposturile antiatomice
dimensionate la lovitura directă. Apoi galeriile subterane, o scurtă
dar fermă linie Maginot, pînă la platforma de helicoptere, apoi
platforme. Apoi înălțarea palatului, închisă 193 uși și ferestre
deschise alte 31 (mai puține; ce astă lumină, prin fiecare fereastră
poate pîndi un pericol!). Apoi, pavilioane noi, vreo 5.000 metri
pătrați pentru securiști. Apoi gardul împrejmutor. În fine, răzuirea
interioarelor de tot ce aveau pe ele și puterea șemineurilor, ușilor
de acajup, podeelor de onyx, lambriurilor de pałisandru, frescelor
de Bălașa, clanțelor aurite, busturilor de Jalea, 394 km de fire
electrice pentru semnalizări instantane, comunicări direct cu
Zalău, Honolulu și Vladivostok. În fine, palatul vechi având funcția
de mînăstire, deci un patrat închis cu galerii deschise, spre curtea
înterioră, unde era Biserica, s-au închis toate galeriile cu ziduri și
beton, că pe Scroafa strănic o deranjează Bisericile, deși precis
că și-a botezat princiul, precis că s-a măritat cu nuntă, dar și
lămnită, pe căt le permiteau pe atunci modeștele lor venituri de
cizmar și croitorăsă, dar Slava Domnului, socrul mic, cîrciumar,
o fi lăsat v-o doasă de miare că i se mărită mîndra fiică Elena.

- Și ziceai, de la Șerban Cantacuzino?
- Da, Domnu, e citoria lui Cantacuzino...

Biserica

Și El și ea și-au înmorînat părinții cu slujbe, sobor de
episcopii, lumânări, odihnească-se Robul tău etc. Deçi, la o adică,
bun e și Dumnezeu, nu se știe. Dar atunci, de unde furia ei,
alergetică la Biserici? Mister. Unii zic că de la o vizită a lor prin
Bucovina, la Putna, ori la Voroneț, unde călugării n-au scandat

Ceausescu și Soborul nu i-ar fi lins cazmaua, ori poate, Doamne
ferește, arhimandritul le-o fi întins mâna lor să-i o sărute, după
pravilă. E pe acolo un călugăr al dracului, nu se lasă, zice cel
învață Vechiul și Noul Testament, i se rupe de Noua Lege de
Slavă.

– Și cîcă de la acea vizită i se trage și furia neîmpăcată împotriva
bisericiilor. Schitul maiciilor, după ce a fost mutat pe sine la loc
ferit, acum cîcă-l dărmă, n-am cum să-l mai maschez. Olari,
trasă-n spate pe sine, a fost înconjurată de blocuri noi, de-a rămas
ca o poiată în care intră pe brînci.alte 4 au fost rase pur și simplu;
Sfîntu Nicolae, sufocat de blocuri, căt o să mai reziste? Că o să mai
reziste Crețulescu, acolo, la vedere, în inimă Consiliilor și
Comitetelor? Om mori și om vede.

Cremenala

Trecem cu autobuzul de la locul de adunare al sectorului 2 pe
șoseaua Colentina, spre jehul călătoriei noastre, Palatul Sporturilor.

– Se duce dracu și blocul Scriitorilor, zice Băiatul și ne arată,
pe acel imens maidan, pînă acu o lună erau 300 de case
sânătoase, vechi și noi, și 29 de străzi.

- Care-i ăla? Întreb neghioib.
- Uite-l, și Băiatul îmi arată un marej bloc de 10 etaje construit
acu vreo 10-15 ani.
- Culmea Mînăstirii Antim au și început s-o demoleze, reia
Băiatul, foarte la curent cu ultimele cataclisme.
- Ei, bine că scapă Biserica Antim, zic împăcăitor.
- Nu se știe, reia Fiul Rătăcit. Ei nu-i place deloc, s-ar putea
s-o radă, la o nouă vizită. Și Brîncovenescul...
- Stai, frate, zic, păi i-au dărmănat aripa din spate, spre Rahovei,
și Sfintii Apostoli, restul rămîne.
- Sînteți cam naiv, sare Băiatul, arhitect finăr, membru cu
perspective politice și profesionale, propus pentru Algeria. Ce-a
rămas nu cadrează cu blocurile noi, precis că rade totul, o să
vedeți dinu-neaoastră, vorbim noi la 23 August.

– Da' cu pisică de la Brîncovenescu o știu, întrebă Micul
vesnic băscălos, dracu știe unde l-au promovat mic, a stat și prin
Algeria și prin Libia, s-a întors cu scurtă de piele, ca toți cei trimiși

acolo, dar umorul nu și l-a uitat la și din Alger.

– Cum a fost cu pisica?

– A venit șeful în vizită de lucru, avea cu el și dulăul lui și la spital, mișuna pisicili, au și ele rar eiibuc. Animalului i se face sărbă de una, se repede s-o sfutece, dar bestia de nișă îl arde una peste bot, și-l umple de sănge și zdup! pe gard. N-avea nivel politic, pisica!

– Și, și, sărim cu toții.

– Șefu s-a încreunat, a pus să se dărânească donă corpori, și-a hăiat animalul și-a plecat. O fi dat el ordinul, nu l-o fi dat el? Istoria nu consemnează, dar băieții s-au apucat să găsească Cremenala. Înă seara, unde dracu s-o găsești până învinovată? – au prins una, au împușcat-o și au raportat la șefu că misiunea a fost îndeplinită.

– Și Cremenala o fi și acum bine mersi...

– Da' de Combinatul Cadavrelor știi? sare și Ȑla Micu, pe când coborau cu toții din autobuz, pe Ȑerban Vodă, ceva mai jos de Ȑinca, dar după Lînrăcie.

Combinatul Cadavrelor

– La zi, da' să nu fie bană, zicem noi dezmortindu-ne, după înghesuială din autobuz.

– E pe bune, ca și a eu pisica cremenală, puteți întreba la Secția Sanitară a Capitalei.

– Cum e, întrebă Micul ca s-o noteze și s-o prelucreze mai cu haz.

– Păi, cică alătării privind pe sus, de pe dealul Arsenaliului, pe Calea Victoriei Socialismului, a întrebat pe unu de lîngă el, prevăzut cu cămașă albă, cravată și Carnetul Îndrumărilor Prețioase.

– Ce-i aia? Și arată în fund, spre Institutul Medico-Legal Mina Minovici. Se facea șefu că nu știe, cum dracu să fi bucureștean și să nu știi Morga?

– E Institutul Medico-Legal Mina Minovici.

– Să se dărâme, ce caută acolo?

– Știi, România are prioritate în medicina mondială, Insti...

– Pană, să le dai alt loc, tocmai la periferie, aici o să facem o,

... un..., cum se cheamă, Căpetenie de Perspectivă.

Pană i-a chemat la el pe șefii Sănătății și brusc i-a venit o idee. Știa că Crematoriul Uman de multă vreme a pus gînd râu și șeful și Doamna, prea stăvizavi de Palatul Sporturilor și Culturii, și dacă un bandit se suie pe hogea, cu o mitralieră... Dacă-l demolăm și pe asta, Crematorul Uman, facem, împreună cu Morga, un combinat al Cadavrelor nou nouă. Și le zice șefilor Sănătății:

– V-am găsit loc... pe Oltenitei, spre Leordeni, lîngă Liceul de Metrologie... și uite-așa, încheie Ȑla Micu, o să avem și Combinatul Cadavrelor, pînă la finele actualului Cincinal.

Groapa

– Nu se știe ca pămîntul, zice Fiul Rătăcit, după ce ne găsim în locul, în Cordonul viu al Maserelor populare, pe traseul de la intrarea în parc spre Palatul Sporturilor și Culturii.

– Ce nu se știe, domile, întreb eu, cum excedat. Văd că se știe totul!

– Nu se știe ce-i cu Calea Victoriei Socialismului...

– Cum asta, sărim cu toții, păi acum, gata, s-a demolat totu; mai și Blocu Scriitorilor (în gura cititorilor, adaog eu, că am legătură cu lumea literară) și începe canalizarea.

– Nu se știe ca pămîntul. Ieri a fost șefu sus pe Uranus, pe amplasament, s-a uitat în jos și a zis: Nu-i bine, Bucureștiul e groapă!

– Păi cum o să fie, de la poalele Arsenaliului pînă-n Piața Unirii e perfect plan!

– Da' hui așa i-să părut...

– Dî la el așa se vedea, Capitala-n groapă, chicotește Micul.

– Bine, și acum?

– Nișnieri nu știe nimic. Sînt mai multe ipoteze: 1) Să radă Dealul Arsenaliului, 2) Să mută Centrul Politic Administrativ în altă parte, 3) Să...

– Las-o, domile, zic eu, e prea de tot. S-ar putea, pur și simplu, ridica cota roșie a Calei Victoriei Socialismului, ca de pe deal să nu se mai vadă ca o groapă!

– Vă duceți dumneavoastră să-i explicați cum e cu cota roșie?

– Că Pană n-are corajul, chicotește Micul.

Barba

Deodată, în grupul nostru irușepe Secretarul. Fuseseră tot timpul priii preajmă, își exercitase autoritatea la urcarea și la coborârea din autobuz, dar acum era furios râu pe Micul.

- Tu ai făcut lista asta?
- Eu, da.
- Tu l-ai pus pe listă pe Cîrneațu?
- Eu, da, și Micul se face mic.
- Și n-ai văzut că are barbă?
- Am văzut, dar...
- L-am trimis acasă și sără recuperare! Căci uitasem să vă spun, drept răsplătă pentru efortul nostru de-a ne manifesta toată dragostea noastră și tot respectul poporului, față de tovarășul Ceaușescu, nă s-a dat vineră liberă. E drept că e vineră secură înainte de sărbătoarea liberă, serele, cum i se spune tehnico-științific...
- Păi, eu nu știu că...
- Nu știai? NU ȘTIAI? Da să te vezi pe liber o să știi? Micul se face foarte mic.
- Tovarășul Calea are alergie la barbă, astă nu știai?
- Nu, pe cîvînt.
- Dacă tu nu știi la ce are alergie Preșul Sectorului Capitalei, cine să știe, Tata mare?

Tot umorul a dispărut de pe chipul Micului. Toți îl privim cu compătimire, dar și cu oarecicare dispreț: - Să nu știe el, Cadru de bază, că tov. Calea are alergie la barbă!

Castro

Într-o clipă, ca să-l mai îmbuneze pe secretar, care era furios ca un rinocer, doi Tovarăși, fiecare cu 3-4 ani în Nigeria, Algeria sau Libia la activ, o trec pe bancuri... că și Clasicii aveau barbă..., chiar și Lenin...

- Avea barbisoană, corecteaază Secretarul.
- Și Voitec are barbă (Tovarășul II).
- Altă problemă, iar Clasicii... așa se purtă pe atunci!
- Nu se inventase Gilette, zic eu, din amicizia pentru Micul căruia Secretarul îl mai făcuse odată scandal.

- Mă dusei și eu la el să cer o gradație, zice Micul și el. Pînă să deschid gura, începe: - De ce îți lașă păr în nas? Așa dai tu exemplu oamenilor? Ce era să fac, am lăsat dracu gradația, că nu sufăr să-mi bage frizerul foarfeca-n nas!

Mi-a trecut atunci prin minte un gînd tipic de Baudit: Fidel Castro! Åsta ce de barbă mai are! Și politicește e ireprosabil, n-are ce să-i reproșeze Secretarul nostru, nici măcar tovarășul Ceaușescu nu-i poate da o Îndrunjare Prețioasă.

Dacă spuneam, sună băga precis strîmbă la recomandarea de pasaport turistic pentru America. Dar tot i-aș fi spus-o dacă Cafetur și Bandit sună sănătă, nu apără tocmai atunci, la zece metri de noi, suficientă distanță totuși pentru ca Secretarul să-l vadă și să-i sară în îmșimpinare.

Alergicul

Da, era înșuși Tovarășul Calea, primul Sectorului. Secretarul nostru și-a schimbat mină că ai zice pește, din încruntat închizitor-terorist și-a devenit zimbitor-supus-ospitalier. Trecând pe lîngă noi, l-a condus pe primul Sectorului vreo zece metri, apoi s-a oprit și a început să-i spună, cu gura și cu mîinile, ceva frumos și optimist.

Văzindu-l gesticulind, mi-a apărut brusc în minte o reprezentare familiară nelipsită din paginile ziarelor și de pe micul ecran, de vreo 10-15 ani, în cele mai variate compozitii, dar cu Nelipsitul la mijloc. Și-am zis ca un Bandit și Inconștient ce mă aflu:

- la uitat-vă la Secretar pe lîngă Calea. Fantastic ce seamănă cu turma de Lichele cel încjoară pe Paranoid la vizitele lui de lucru! Cum de-a învățat gesturile, mimica, discretă Plecăcjune. Doar caietul de notițe-i lipsește ca să fie o adevarată Lichea!

Tovarășii din jur au rîs, s-au uitat în jur și iar au rîs, dar unul, Tânărul, care nu mă auzise niciodată pe post de Inconștient, a rîs cu noduri în gât și furnicături la lingurică.

Ambianța

Nu ploua, în acea după amiază de 30 aprilie (pe post de îmisi mai), nărîu nu păreau gravi, deși pesimistul ne asigura de ore

întriți că ne apucă ploaia. Secretarul își învîrtește umbrela făcută scurtă-n anvelopă, exact ca Militanul de la o mare intersecție, ăla care, din prea multă dezvoltură în învîrtirea bastonului de cauciuc, și-a scos un ochi, a luat 7.500 lei despăgubiri pentru invaliditate și, revenit chiar la circulație, și-a făcut socoteala că dacă-și scoate și celalalt ochi, cu 15.000 numai bine își poate cumpără un televizor în culori.

Pe pajiștea de vizavi, două sute de băieți în diverse treninguri alcătuiau niște litere, stăteau pe vine și, la comenzi neauzite de mine, săreau brusc în picioare strigând niște lozinci bine ritmate, terminate cu urale. Eu, imitând fluturarea de mînă a Paranocicului, sfîngace și mecanică, le răspundeam la fiecare declanșare a uralelor. Tovărășii rădeau, prîpind unde bat.

În spatele nostru erau cordoane de Găză patriotică în kaki. În fața noastră, pe ambele laturi ale aleii, la un moment dat au apărut niște pioniere și îndată au alcătuit un cordon continuu, bine îndrumate de o Responsabilă cu picioare frumoase, dar foarte isterice. De ce-or fi punând în față pioniere, pentru ca Bestia care ar arunca o bombă să aibă milă și să cruce niște biete fete nevinovate, renunțând la atentat?

Ah, cum de n-am în tașca mea jerpelită de piele o grenadă serioasă? Nu mă controlase nimenei. Doar dacă, între securiștii ăstaia care mișună ar fi unii cu detectoare de metal masiv...

În față, sub grîngul Crematoriului, o mare Fanfară Militară Reuniță, avînd în frunte nu pe tamburul major din cîntec, ci doi ditamaî colonei, unul dirijînd cu mînile, altul cu uriașul falus de lemn al fanfarelor.

Pe blocuri

Departă în spate, departă și nu prea foarte, pe unul din blocurile noi, înșirate cîrnăt sîrmos, se vede o siluetă.

Tovărășul Gras meditează cu glas tare: - Ce-o fi stînd dobitocul ăsta la vedere? Că pe fiecare bloc e cîte unul, dar stă camuflat. La blocul meu de pe Magistrală m-au pus să pun plase de sîrmă la toate deschiderile ultimului etaj, să nu poată urca nimenei pe terasă.

- Păi, tu stai la doi, zic eu, prosteste!

62

- Da' sănt Președintele Locatarilor. Mamă-mamă ce mă mai freacă Băieții!

- Păi, ce-au cu Magistrala, Paranocicul nu trece pe acolo cînd vine la servicii!

- Ba trece! ba pe Traseu, ba pe Victoriei, ba pe Dorobanți. Cînd vine pe la noi, mai bine să te încui în casă, de ce mișună ăștia, pe terasă, pe trotuar, pînă-n dinți...

În blocuri

- Io-te, în blocul ăla i-au dat apartament Dulcelui, zice Băiatul.

- A, vasăzică l-au demolat? întreb eu, veșnic în urmă cu veștile.

- A, de doi ani! Printre primii demolați pentru Calea Victoriei Socialismului.

- Io-te, domle. Trebuia să plece iar pentru doi ani în Algeria și n-avea nici un chef știind că-l demolează. Bărem i-au plătit despăgubiri, că avea ditamai vila Dulcele, cu 5 camere?

- I-a plătit... bătaie de joc... 80.000 de lei... El băgase numai în ultimul an o sută de bătrîne în amenajare.

- Ei, dar i-au dat în loc, apartament aici, lîngă Parcul Tineretului, zic eu, conciliant.

- Da, ăsta a fost avantajul lui, că banii cu care trebuia să-l despăgubească, i-au considerat avans la contractarea apartamentului.

- A, tot proprietate personală?

- Da, Dulcele nu renunță. Dar vai de curu nevesti-si, el în Algeria, ea singură cu mutarea, cu meseriașii... și mai scuipat vreo patruzeci de bătrîne să-i facă cum trebuie!

- Cum, finează nu se închideau ușile, să dai 40 de miare, întreb stupid?

- Ei, domnu, zîmbește jenat Băiatu de enormitatea mea... Poți să stai la bucătărie fără faianță, cu uleiul lor?

- Faianță roz, zic eu, vag ironic.

- Ei, roz... cu floricele, din Apus, a făcut rost Dulcele... măcar cu astă să se aleagă săracu, după ce s-a canonit astă în Algeria.

- Da' pe jos ce și-a pus, gresie, întreabă Crești?

- Gresia astă de la noi nu face două parale, zice Băiatu.

63

– Da' mie nu mi s-a umflat gresia? zice Grasu. Mai bine puneam de la început mozaic venețian!

Băiatu, doct: – păi chiar aşa a pus Dulcele pe Dulcinee să puie venețian. Nu-i gresie, dar nu se umflă!

– Da' tapet își aduce din Algeria?, întreb eu iarăși cu oarecare ironie, având în minte acea imagine de coșmar din gara Sofia, cind peste zece minute pleca trenul spre București și eu nu-mi găseam compartimentul și unde intram, fiecare compartiment, trei vagoane la rând, burdușite din podea în tavan, de nu rămânea loc decât pentru o bucată și posesorul bucurii mă izgonea ca o cloșcă ce-și apără puia: – Nu vezi că aici săt Eu? Erau bravii noștri muncitori ce puseseră umărul la faurirea Irakului înfloritor și veneau acasă, fiecare cu un compartiment de bunuri, plus valioare pentru vameș, ca să nu se mai obosească cotrobând imensele baloturi... în care tapetele pentru 4 camere proprii și alte 12 de măritat pe lovelile bune, constituiau un însemnat procent, alături de superbele tapiserii orientale – naive, cu Răpirea din Harem, Cerbul Amurezat de Căprioară, Faraoanka (Sirena pe limba lipovenilor din 2 Mai, de unde cunosc prea bine aceste obiecte de artă) etc.

Plecările peste hotare

Discuțind despre Dulcele și plecarea lui în Algeria și toate necazurile lui cu demolare și gresia din nouă apartament, dispunând de o fațadă la care nu se dă aprobată decât la Sectorul de Partid sau chiar la Scroafă, mi s-a făcut brusc milă de el și de ceilalți care pleacă. Taxele sunt mari: 5.000 de lei pentru o deplasare scurtă, pînă la o lună, 12-15.000 pentru un an. Astă, bani peșin, Secretarului și Personalului. Plus, la întoarcere, mici atenții Directorului, directorului tehnic, doamnelor directori, iarăși personalului, iarăși secretarului... Mici, mici, da' fără un cartus de Kent sau un parfum franțuzesc sau un ceas electronic pandantiv, tot nu scapi, că n-o să aduci căte un pix sau cariocă, precum colegilor de birou, sau un spray desenatoarei.

Vai de capul lor, de ăsta care pleacă prin țările arabe și la negretele! Diurna li se taie pe zi ce trece, în ultimii zece ani s-a redus de trei ori. Nică să măñînci nu-ți ajunge! Și ce condiții de cazare, băräci, nu alta! Și căldura, de 40 de grade vara, iar iarna

64

ioc încălzire! Cînd îl întrebî pe unul, înainte de plecare, și se sfîșie înima. Iar la întoarcere, de multe ori săt tentat să le cumpăr o chiflă cadou, de ce au îndurat!

Și mașini – unul singur a reușit să-și cumpere un Fiat... Ceilalți se mulțumesc cu un voaj prin Spania, Franța, Italia..., dar în ce condiții, Doamne! Cu șase valize după tine... dar cu înîma tot mai fierbințe, pe măsură ce se apropie hotarul patriei tale dragi, socialiste...

Vai de capul lor!

CD

La patru și un sfert încep să treacă, printre coridoarele vii ale Sectoarelor și pionierilor, mașinile negre. Grasul și-a ridicat din greu curul de jos de pe bordura bazinei (gol) (bazinul, nu curul) ca să vadă defilarea mașinilor. În prima a crezut că e Paranoicul, așa că, în următoarele 30 de minute, interesul meu a scăzut... A trecut, iar în buzunarul meu, PE CARE CHIAR L-AM PIPĂIT, nu era nici o grenadă. Apoi mașini ale Corpului Diplomatic, cu CD la număr – astă am învățat-o de mult, multe negre, dar și multe albe, roșii, galbene, albastre, debandă totală, vai de capul lor de imperialiști, de aia se duc de rîpă, nici măcar unitatea colorilor mașinii nu-s în stare să-șe asigure! Steagulele indică statul, dar, în vîțea cu care trec și din rîndul meu din spate, pas de le recunoaște. Între ele, mașini cu număr mic, 1-B-3 cifre. Astea-s ale ștabilor sau ștabuleților – și astă am învățat-o de mult! Un neprocopisit venise cu... TAXI, da, domle, cu taxi. Dar, după cum ne asigură Secretarul, care se nimerise, în aceste momente supreme, la 2 metri de mine, taxiu avea un semn special pe parbriz... altfel cum dracu să treacă?

Extraordinar de instructivă e vecinătatea Secretarului, cind trece Marele Convoi. Știe, domle, ceva de speriat. Din tot ce-a remarcat, nu ștui dacă voi putea reconstitu unu la suță.

– Vezi, astă-i a Kuweitului, a cumpărat-o acu doi ani de la portughez, Mercedes 200 comandă specială... mic, mic Kuweit, da lovelle are!

– Astă-i adjunctului de la MAIAM, a adus-o de la Slatina unde era prim, nu se poate despărții de ea!

— Io-te-te! Asta era a lui Pîrjaloiu, de la Chimie... și acum e altu înăuntru! L-or fi bușit pe Pîrjaloiu? N-am eu grija de el, Director de Trust tot găsește el pe undeva.

Marea Suferință

— Vedeți, măi, le zic tovarășilor, toată situația asta a Secretarului e născută din Suferință. De n-ar fi astă de mare suferință, nu i-ar fi nici știință așa de mare.

Secretarul se depărtase puțin, așă că puteam vorbi în voie. Dar teoriile mele nu prea interesau pe Tovărăși, care se tot ridicau pe vîrfuri să vadă fie marca mașinii, fie capacitatea cilindrică.

— Suferă de mult, Secretarul, săracu. De douăzeci de ani are mașină, era pe atunci încă la Tineret, nu putea avea pretenții la număr mic. Când a ajuns la Partid, cu largi perspective de avansare, le-a pus piciorul prag: — vrea trei cifre! Si Tov. Barcuru are, eu de ce să n-am? Institutul meu e al treilea pe sector, iar ca importanță, primul-brânsă. Am tot dreptul!

Și nu era prea departe de fericire, bravul nostru Secretar... avea Unu Be o mie și patru... dar ce folos... dacă e cu o mie, te caci pe număr, nici Unu Be nu prea contează... Ar fi fost fericit chiar cu 999, numai cu trei cifre să fie.

Dar n-a reușit. Nici cînd a divorțat și a avut Probleme Grele nu s-a chinuit astă cît s-a chinuit pentru cele trei cifre. Zece ani, pe puțin, s-a zbătut. Nimic. Nici o înțelegere. Nici un respect. A reușit să fie trimis în delegație la Tokio și la Rio de Janeiro, la Mexic și la Stockholm, la Lisabona și la Caracas... tot globul pămîntesc l-a înconjurat... pe birou are o hartă, de la Tarom, a globului brâzdat de linii aeriene... Chiar și Abu Dhabi...

Dar Unu Be plus trei cifre n-a reușit să obțină. Și de vreo 5 ani, de cînd i-s-au spulberat ultimele speranțe la trei cifre, a început, imperceptibil, doar pentru un avizat foarte clar, să se... oribile dictii et terribile visu... să se resemneze!

Resemnarea e începutul sfîrșitului Lor. Ori tragi la Director Plin, ori de te mulțumești cu Secretar, ești pierdut, ăia te miros imediat că nu mai ai vlagă, și, într-o lună, într-un an, ai plecat pe Tobogan!

Trecă !

Abia după juma de oră m-a lămurit un Tovărăș că cum era să fie El primul, El vine Ultimul. E și firesc, doar un bou ca mine nu știe cum o să aștepte. El să vină toti Ambasadorii, toti rahajii!

Dar uite că Secretarul se agită. 734 portrete ale Lui și 509 ale El se înalță de la řinca la Palat. În iminență momentului suprem, Secretarului îi trecă bilbiile și dă ordine ritmate: — Mai-în-fa-ță cu por-tre-tul, nu a-co-pe-ri lo-zin-ca! Cînd fan-fa-ra dă sem-na-lul da-ți dru-mu la u-ra-le! Trohei scandări corect.

Nu, n-am grenadă. Degeaba. Nici în tașca de piele jupuită cam ca rîndurile de față.

Dar grenadă n-am. Necum laser de buzunar. Și-l văd trecînd, adică o vâd pe Scroafă-n spate, el o fi fost, sigur, lungă řofer. Mai sper în capacitatea unor ţoferi, una la mie, unul la milion, de a face pe kamikadze, să intre dracu într-un stilp de beton cu ei, cu 80 pe oră! Mai aștepț un minut cît e drumul lor pînă la Palatul Sporturilor și Culturii, poate aud totuși o Bufnitură Mareajă, o Explosie Istorică.

Valea !

Traversez repede vizavi, urc dealul din două-n două trepte, o santinelă mă oprește, tovarășe, dacă treci de mine înapoi nu mai vîi, mă scap pe mine, domle, unde dracu să mă piș, cau și eu un tuș, am primit ordine înapoi nu vă mai las; uite și Crematoriu, nu-i cazul să vizitez nișă în care stă urna mamei de nouă ani și a tatei de opt, de alțfel e probabil încis, unde dracu voi duce urnele dacă Paranoicul demolează Crematoriu...

Şerban Vodă... o vagă senzație că am ajuns în Lumea Liberă... cu toată meschinăria dughenelor, a trecătorilor, a payajului desfundat, a basculantelor minjite de noroi...

Da, și Șerban Vodă poate fi, în unele ore ale vieții, LUMEA LIBERA.